

Plângerile lui Robert H. Pierson

17 noiembrie 2004

Gili Cârstea

Robert H. Pierson, președinte al Conferinței Generale în anii '70, în ultimul apel către colegii săi din conducerea lucrării, a descris cu o incredibilă acuratețe pericolele care amenință biserica rămășiței. Avertizările lui parcă sunt o relatare în direct a timpului și stării bisericii de azi.

El descrie etapele prin care o mișcare de renaștere și reformă se transformă, odată cu schimbarea generațiilor, într-o biserică. Pasul final este făcut în generația a patra, pe care el o descrie astfel:

„În generația a patra, mașinăria este stufoasă; numărul administratorilor crește, în timp ce numărul lucrătorilor de la bază scade proporțional. Se organizează mari conferințe ale bisericii pentru a defini doctrine. Se organizează multe școli, universități și seminarii teologice. Acestea așteaptă acreditare din partea lumii și tind să devină lumești. Are loc o reexaminare a pozițiilor și o modernizare a metodelor. Începe să se dea atenție culturii contemporane, cu accent pe artă, muzică, arhitectură, literatură. Mișcarea încearcă să fie 'relevantă' pentru societatea contemporană prin implicare în cauze populare. Serviciul divin devine formal. Grupul se bucură de acceptare deplină din partea lumii. Secta a devenit biserică.”

Îngrozit parcă de o asemenea perspectivă, el face un apel plin de cutremur:

„Frați și surori, acest lucru nu trebuie nicidecum să se întâmple Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea! Acest lucru nu se va întâmpla Bisericii Adventiste! Aceasta nu este o altă biserică – este biserica lui Dumnezeu! Voi sunteți bărbații și femeile din acest templu în dimineața aceasta pe care Dumnezeu contează că acest lucru nu se va întâmpla.”

Din păcate, acest lucru s-a întâmplat în cele mai mici detalii. Serviciile divine au devenit o formă lipsită de viață, cultura contemporană a devenit o normă în viața bisericii, universitățile și seminariile răsar ca ciupercile după ploaie, dar ele nu mai pregătesc străjeri pentru zidurile Sionului, ci activiști care să producă o tranziție lină spre biserica emergentă a secolului 21. Este cât se poate de vizibil că biserica a devenit „relevantă” pentru societate, prin implicare în cauze populare, stimulată chiar de lideri ai CG, care ne reproșează că ne-am ocupat prea mult de Noul Pământ, în timp ce pe acesta vechi l-am neglijat destul. Frațele Pierson continuă să descrie viitorul lui și prezentul nostru:

„Frați și surori, există deja forțe subtile care au început să se agite. Din păcate, există în biserică unii care pun la îndoială inspirația întregii Biblii, care ridiculizează primele 11 capitole din Geneza, care contestă cronologia scurtă a Spiritului Profetiei despre vârsta pământului și

care, mai mult sau mai puțin subtil, atacă Spiritul Profeției. Sunt unii care se îndreaptă spre reformatori sau teologi contemporani ca sursă și normă pentru doctrina adventistă. Sunt unii care s-au plictisit de sloganurile răsuflăte ale adventismului. Există unii care ar dori să uităm standardele bisericii pe care o iubim. Există unii care poftesc și curtează favorurile evanghelicilor; care vor să lepede mantaua unui popor special; care ar prefera calea lumii materialiste, seculare.”

Pe fratele Pierson nu l-a acuzat nimeni că a criticat biserica. Știau toți că el are dreptate, iar când afirma public aceste lucruri era încă președintele Conferinței Generale. Faptul că viziunea lui este autentică nu este confirmat doar de asemănarea izbitoare a mesajului cu scrierile profeților din vechime, trimiși de Dumnezeu să reproșeze lui Israel depărtările subtile de la calea neprihănirii. Mesajul lui este autentic datorită împlinirii la literă a mișcărilor periculoase pe care el le demasca atunci.

Din păcate, speranțele lui au rămas neîmplinite. Frații prezenți în acea sală nu au fost oamenii pe care Dumnezeu să conteze ca mișcarea adventă să nu devină o biserică. „Acest lucru nu se va întâmpla Bisericii Adventiste,” spera fr. Pierson acum aproape treizeci de ani. Dar s-a întâmplat. Unii care atunci doar poșteau și curtau „favorurile evanghelicilor,” astăzi sunt primiți în alianțele evanghelice fără nici cea mai slabă reacție de împotrivire din partea CG sau a Diviziunilor. Cele mai multe Uniuni de Conferințe din Europa sunt membre în asociații care militeză pentru unitatea trupului lui Hristos, ecumenismul. De dragul acestui pământ, pe care l-am neglijat prea mult. „Pământul locuit,” Oikoumené gé, speranța duhurilor răutății din locurile cerești și a gloatelor de naivi pe care i-au înhămat ele la ridicarea chipului de aur modern.
